

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0229r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 30. 7. 2014
podpis:

Praha 23-07-2014
Č.j.: MV-64560-5/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) rozhodl o včasném rozkladu, který podal irák, státní občan Iráku, trvale bytem (dále jen „žadatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 11. 3. 2014, č.j.: VS-2245/835.3/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky prostřednictvím Magistrátu města Brna dne 24. 7. 2013. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 19. 9. 2013, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci. Žadatel uvádí příjezd do České republiky koncem roku 2006. Trvalý pobyt na území České republiky má povolen od 20. 4. 2007 na základě uzavření manželství se státní občankou České republiky, s níž uzavřel manželství v únoru roku 2007. Bezdětné manželství skončilo rozvodem v květnu roku 2013. V dubnu roku 2013 se žadateli narodil syn, jehož matka je státní občankou Maďarska, žijící v České republice. Společnou domácnost spolu nesdílí. V červnu roku 2013 podal žadatel žádost o povolení trvalého pobytu nezletilému synovi. Od povolení trvalého pobytu pracuje žadatel jako směnárník v Brně.

Vypraveno dne:

24-07-2014

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku povoleného pětiletého trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, podmínku prokazující znalost českého jazyka, podmínku, že v posledních pěti letech nebyl odsouzen pro úmyslný trestný čin, a podmínku plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky. Podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. již žadatel od nabytí účinnosti zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), neprokazuje.

III.

Přestože žadatel prokázal splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., dospělo Ministerstvo vnitra po posouzení všech důkazů provedených v průběhu správního řízení a po zvážení veškerých podkladů k závěru, že jeho žádosti nevyhoví. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že rozhodování o přijetí do státního svazku patří do sféry správního uvážení Ministerstva vnitra, jemuž je tato pravomoc svěřena. Žádosti pak nevyhovělo s ohledem na to, že v případě žadatele nebyly shledány skutečnosti prokazující jeho plnou integraci v České republice, zejména pokud jde o absenci rodinných vazeb na státní občany České republiky.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žadatel včasný rozklad. V něm zdůraznil, že je v České republice úspěšně integrován a ctí zákonné normy České republiky. Český stát považuje za svůj domov, jeho vazby na domovský stát jsou naprosto zpřetrhány. Opětovně žádá o znovuposouzení své žádosti o udělení státního občanství České republiky.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise.

Ministr vnitra považuje za nezbytné znovu zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., procesním předpisem správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a, že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno, či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Tento předpoklad ministr vnitra neshledal, a to zejména s ohledem na absenci rodinných vazeb na státní občany České republiky.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Ministr vnitra při rozhodování o rozkladu musel zohlednit, že podle platné právní úpravy je věcí správního uvážení Ministerstva vnitra, zda žádosti vyhoví, či nikoliv, a to i za předpokladu, že osoba žádající o státní občanství České republiky splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení tak, jak jsou stanoveny v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. V neposlední řadě pak dodává, že co se podmínek pro udělení státního občanství zakotvených v zákoně č. 40/1993 Sb. týče, jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.

Toto stanovisko bylo podpořeno rovněž usnesením Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8. 3. 2000, kdy Ústavní soud judikoval, že v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Tuto tezi pak Ústavní soud dále rozpracoval ve svém usnesení č.j.: II. ÚS 624/06 ze dne 17. 5. 2007. V tomto usnesení Ústavní soud přímo konstatoval, že není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.

Z výše uvedených důvodů pak ministr vnitra v rámci správního uvážení rozklad žadatele zamítl.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství může žadateli způsobit problémy i v oblasti integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42 Listiny základních práv a svobod, (dále jen „Listina“), který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv a svobod zaručených Listinou, pokud nejsou

výslovně přiznána občanům. Z uvedeného je zřejmé, že žadateli stávající status umožňuje v České republice plně realizovat své profesní aktivity a nijak ho neomezuje v otázkách rodinného života, i když plná integrace do české společnosti naráží na jeho absenci vazeb na státní občany České republiky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

